

POSTANOWIENIE

Dnia 2 sierpnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Halina Kuryło

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku K. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 sierpnia 2011 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 31 stycznia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Powód K. G. 19 listopada 2010 r. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sąd Apelacyjny z 19 grudnia 2005 r. (... 2896/04), którym oddalono jego apelację od wyroku oddalającego odwołanie od decyzji odmawiającej przyznania mu renty z braku niezdolności do pracy. W skardze wskazano na podstawę wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c. i twierdzenie, że żądanie wznowienia postępowania wynika z naruszenia art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., gdyż Sąd rozpoznał sprawę nieuwzględniając dowodów złożonych po decyzji i których nie przekazał pozwanemu. W takiej sytuacji skarżący na podstawie art. 477^{14a} k.p.c. wniósł o uchylenie wyroków Sądów drugiej i pierwszej instancji oraz decyzji pozwanego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z 31 stycznia 2011 r. odrzucił skargę, gdyż powoływała się na dowody z poprzedniego postępowania, zatem została złożona ze znacznym przekroczeniem trzymiesięcznego terminu, skoro postępowanie zakończono wyrokiem z 19 grudnia 2005 r. Wobec złożenia skargi po terminie nie było konieczne badanie czy skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia postępowania. Z tej przyczyny skarga została odrzucona na podstawie art. 407 § 1 k.p.c. w związku z art. 410 § 1 k.p.c.

W zażaleniu zarzucono naruszenie: 1. art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 407 § 1 k.p.c. przez ustalenie, że skarga została złożona z przekroczeniem trzymiesięcznego terminu; 2. art. 410 § 2 k.p.c. przez odrzucenie skargi na posiedzeniu niejawnym, co uniemożliwiło powodowi uprawdopodobnienie okoliczności stwierdzających zachowanie trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Skarga została odrzucona tylko ze względu na termin z art. 407 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny początek terminu do wniesienia skargi powiązał z zakończeniem sprawy wyrokiem z 19 grudnia 2005 r. Nie oceniał samej podstawy z art. 403 § 2 k.p.c., choć jednocześnie zauważył, że skarżący powołuje się na dowody z poprzedniego postępowania, co w ogóle dyskwalifikowałoby skargę nie tylko ze względu na termin, skoro w podstawie z art. 403 § 2 k.p.c. chodzi o późniejsze (czyli dopiero po wyroku) wykrycie okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Przepis art. 410 § 2 k.p.c. nie miał zastosowania, gdyż Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do początku terminu do wniesienia skargi. Wyraźnie wszak stwierdził, że podstawą skargi są dowody z poprzedniego postępowania zakończonego wyrokiem z 19 grudnia 2005 r. Zatem skarga z 19 listopada 2010 r. została wniesiona po terminie i podlegała odrzuceniu na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. Natomiast uprawdopodobnienie okoliczności stwierdzających zachowanie terminu do jej wniesienia byłoby aktualne, gdyby termin do wniesienia skargi był wątpliwy, a tego ze względu na podstawę skargi oraz argumentację zażalenia nie można stwierdzić. Z uzasadnienia skargi o

wznowienie postępowania wynika, że wskazana w niej podstawa dowodowa była znana skarżącemu w poprzednim postępowaniu sądowym. W takiej sytuacji jego zażalenie nie jest zasadne, gdyż odwołuje się do faktów i okoliczności z poprzedniego postępowania w sprawie o rentę. To, że powód dowiedział się o oddaleniu przez Sąd Najwyższy postanowieniem z 10 listopada 2010 r. (II UZ 29/10) jego zażalenia na odrzucenie poprzedniej skargi o wznowienie postępowania, nie może powodować wątpliwości co do terminu do wniesienia kolejnej skargi o wznowienie postępowania. Wszak o tym każdorazowo decyduje tylko ściśle określona podstawa skargi. Istota pretensji, na której opiera się zażalenie i skarga, wyraża się w twierdzeniu, że Sąd nie mógł orzekać na podstawie zgłoszonych nowych dowodów w sprawie o rentę i ujawnionych nowych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji. Potwierdza to, że skarżący ma na uwadze dowody i okoliczności znane mu w postępowaniu sądowym, co w ogóle podważałoby także samą podstawę wznowienia w świetle art. 403 § 2 k.p.c., gdyby tak ją oceniono w postanowieniu o odrzuceniu skargi.

Skarżący tak rozumianą podstawę wznowienia postępowania z art. 403 § 2 k.p.c. niezasadnie łączy również z regulacjami z art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. i art. 477^{14a} k.p.c., gdyż w sprawie z zażalenia na odrzucenie skargi o wznowienie postępowania wniesionej po terminie nie można oceniać czy Sąd Apelacyjny wydał wyrok niezgodny z prawem, w tym w szczególności z naruszeniem przepisów art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. i art. 477^{14a} k.p.c. Wykracza to poza zakres przedmiotu sprawy wynikającej z zażalenia, która ma na uwadze termin do wniesienia skargi. Niemniej odwołanie się do art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., który za przedmiot ma zgłoszenie nowego żądania w postępowaniu sądowym, potwierdzałoby jedynie, że czasowo jest to zdarzenie sprzed wyrokowania, a więc nie wykraczające poza przyjęty przez Sąd termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Natomiast przepis art. 477^{14a} k.p.c. w tej sprawie z zażalenia na odrzucenie skargi jest bezprzedmiotowy, gdyż może mieć zastosowanie tylko w sprawie głównej.

Czym innym jest też regulacja z art. 114 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach, która nie jest tożsama ze skargą o wznowienie postępowania w rozumieniu art. 399 k.p.c. i nast. Ze względu na przedmiot kontroli

nie podlega również ocenie, czy Sąd powinien pouczyć powoda o możliwości wznowienia postępowania na podstawie art. 114 ust. 1.

Wbrew intencji skarżącego nie są to „okoliczności faktyczne lub środki dowodowe”, które ma na uwadze przepis art. 403 § 2 k.p.c. Chodzi w nim o sferę faktów a nie o stosowanie prawa, na co zwrócono już uwagę przy rozpoznawaniu poprzedniej skargi powoda o wznowienie postępowania (wyżej wskazana sprawa II UZ 29/10).

Do przesłanek z art. 403 § 2 k.p.c. nie należy też wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2004 r., II UK 395/03 i dlatego termin do wniesienia skargi nie mógł rozpocząć biegu od zapoznania się skarżącego z tym wyrokiem.

Podstawy wznowienia nie stanowi również dokumentacja lekarska, którą strona dysponowała w poprzednim postępowaniu sądowym (art. 403 § 2 k.p.c.). Skarżący nie może w argumentacji zażalenia odwoływać się do nieważności postępowania, gdyż skarga o wznowienie postępowania nie opierała na podstawach z art. 401 k.p.c., niezależnie od tego, że ta podstawa wznowienia postępowania nie obejmuje okoliczności podanych w zażaleniu.

Z powyższych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.